

og Forpligtelser ere givne med den bestaaende Tingenes Tilstand, saa at det for saa vidt ikke vil være nødvendigt i Lovforslaget at give nogen nærmere eller mere udtømmende Fremstilling af, hvort disse Forpligtelser bestaa. At Strandfogden skal, naar løst Gods inddrives paa Forstranden, falde Politimesteren o. s. v. til, saa at det ikke kan forblive nogen Hemmelighed, hvad det er, der er drevet ind, fremgaar af § 2, andet Stykke. Skulde man finde det hensigtsmæssigt, at Strandfogderne førte en Fortegnelse eller Protokol over det løse Gods, som saaledes inddrives i Marets Løb, tror jeg, at der ikke vilde være noget i Vejen for at paalægge dem noget saadant ad rent administrativt Vej, uden at der behøver at staa noget derom i Loven.

Jeg tror ikke, at Bestemmelsen i den første Del af § 2 ret vel kan redigeres anderledes, end den er blevet det. Det blev ganske vist sagt, at det dog ikke burde gøres til Pligt at hente Politimesteren i saadanne Tilfælde, hvor Skibet maatte ved egen Hjælp kunde komme af Grunden igen, og hvor han altsaa for saa vidt slet ikke vilde have noget videre at foretage. Mig forekommer det, at det vil være umuligt at redigere noget i den Retning; thi det kan ikke blive andet end et Skøn, om et Skib kan siges at være virkelig strandet eller ej. Strandet vil man ikke kunne sige, at et Skib er i de Tilfælde, hvor det ved egen Hjælp kan skaffe sig slot igen; men det er noget, som man vanstelig kan vide i Forvejen. Derfor synes jeg, at Reglen ikke kan blive nogen anden end at, naar man fra Land skønner, at Skibet staar fast og saaledes fast, at det ikke ved egen Hjælp kan redde sig derfra igen, er der Anledning til at hente Politimesteren, uagtet det kan hændes, at man har taget fejl i sit Skøn, saa at Politimesteren kunde være staaet for Rejsen, der kunde have været sparet.

For saa vidt det i § 7 hedder, at „de tilstedeværende“ skulle handle efter bedste Skøn og Evne for at yde Hjælp til de skibbrudne og ogsaa for at yde Hjælp til Bjærgningen af Gods, saa skal jeg hertil bemærke, at naturligvis vil Strandfogden, hvis han er mellem de tilstedeværende, hvad han jo vil være i mange Tilfælde, falde ind under Bestemmelsen og vil da kunne udøve sin Kontrol. Men hvis han ikke er til Stede, og det maatte vil være nogle Timer, inden han kan skaffes til Stede, forekommer det mig at være lidet rimeligt at forbyde de tilstedeværende imidlertid at yde den fornødne Hjælp ogsaa til Godsets Redning. Det forekommer mig, at Muligheden for, at der kunde blive stjaalet af det,

maa vige for Nødvendigheden af, at Hjælpen bringes snarest mulig. Der kunde maatte ellers afstedkommes meget store Ulemper, hvis der ingen Hjælp ydedes, og hvis de tilstedeværende vare nødte til at staa og se paa det, indtil Strandfogden kom til Stede.

Hvad Bestemmelsen i § 10 om Varslet angaar, kan det godt være, at man vil finde sig foranlediget til at afforte disse Terminer noget. Men jeg skal dog imidlertid gøre opmærksom paa, at her vil Afkortningen af disse Terminer kun sige en Begyndelse af den forstrandsberettigede. En Afkortning af Terminerne vil være til Skade for de virkelige Ejere og til Gavn for den forstrandsberettigede; men naar Spørgsmaalet staar om, i hvilket Øjeblik en Præklausur til Fordel for den forstrandsberettigede skal indtræde, forekommer det mig, at meget taler for at gaa den forsigtigste mulige Vej og derfor gøre Varslet langt. Forholdet her kan derfor ikke sammenlignes med Forholdet ved Proklamaer og deslige; thi den Frist, der skal ansættes, maa afmaales efter det Hensyn, at de i Boet interesserede have en meget væsentlig Interesse i, at Behandlingen ikke træktes ud over den rimelige Grænse. Der staa private Interesser mod private Interesser. Her synes jeg ikke, man egentlig kan sige, at det kan staa noget videre, at Fristen er rummelig; det vil i hvert Fald ikke kunne gaa ud over andre end den forstrandsberettigede.

Jeg tror, at de Hovedprincipper, som dette Lovforslag hviler paa, ere af den Bestaenhed, at man vel næppe kan drage deres Berettigelse i Tvivl. — Den vigtigste Forandring, som Lovforslaget gør i den bestaaende Lovgivning, er den, at det ophæver den gamle Regel om, at alle de, der bo langs Kysten, skulle være forpligtede til, som en almindelig Borgerpligt, at yde deres Hjælp ikke alene til Redning af Mennesker, men ogsaa til Redning af Gods. Den Forpligtelse ser jo, naar man blot taster Njæt paa Lovgivningen, meget eksorbitant ud; den hviler paa alle, uden Forskel, saa den kan strengt taget paalægges enhver uden Hensyn til Stand og Stilling, som bor ved Kysten, altsaa ogsaa aldeles uden Hensyn til, om de paagældende forstaa sig det allermindste paa at færdes paa Søen eller ej. Imidlertid har det, maa jeg tilføje, ikke mig bekendt fremtaldt nogen videre Ulempe. Man er kommen nogenlunde ud af det, uden at de mange Tvivlsspørgsmaal, som kunde afstedkommes, saa vidt mig bekendt nogen Sinde ere blevne stillede paa Spidsen, som man siger,